

седнахме да почакаме, дано се зададе нѣкой пжтникъ да го питаме за тебе. Хеле, слава Богу — живъ си билъ. Добре дошелъ! На насъ пжкъ, дѣдо Хаджи, друга беля се случи. Пѣйчо си загуби въ пжтъ царвулитъ и се върна да ги търси. Ама чакай. Тѣзи царвули, дето ти ги държишъ, мяза да сж неговитъ. Я чакай да свирна на Пѣйчо, че ей го е кжде праши назадъ по мекия пжтъ да ги търси. Ние вървѣхме донѣйде по шосето, па скършихме въ мекия пжтъ.

Свирналъ Дуньо на Пѣйча, а Хаджията рекълъ:

— Негови трѣбва да сж. Найдохъ ги въ корията. Та тѣзи царвули станаха причина да ми се подплаши коня и да се трепя пешъ отъ корията до тука.

— Тя, каква излѣзе тогава, дѣдо Хаджи, — рекълъ Дуньо. — Ние на тебе сторихме добро, че ти спрѣхме талигата, а ти на насъ — друго: на-

мѣри и донесе царвулитъ на Пѣйча. Сольта за брашното. А сега, дѣдо Хаджи, дай ни царвулитъ и да вървимъ, че загубихме цѣли два часа да те чакаме.

— Кжде ще вървите пешъ! Качвайте се на талигата да вървимъ заедно, — рекълъ Хаджията.

— Да се качимъ, дѣдо Хаджи, защо да се не качимъ, щомъ ни камишъ. То да бѣше още отъ село ни качилъ, хемъ ние нѣмаше да вървимъ пешъ, хемъ ти нѣмаше да търчишъ цѣли два часа да гонишъ коня си, ама нейсе. Единъ умъ до ни кжде не стига. За другъ пжтъ ще знаешъ, че съ дружинка по добре се пжтува.

Па се качили на талигата и тръгнаха.

— Е, Чичо Пѣй, видѣ ли че на талига ще стигнемъ въ Търново, — пошепналъ Дуньо на Пѣйча. — И нали нѣмамъ да ти купувамъ единъ чифтъ царвули?

Следва.

Е. Кювлиевъ

РОДИНО МОЯ

Родино моя, ненагледна,
надъ тебе слънчевъ лжчъ сияй,
сияй и шепне на сърдцето:
— Обичай своя роденъ край!

Надъ тебе утрото лжчисто
срѣдъ златни пламъци играй,
играй и шепне на душата:
— Обичай своя роденъ край!

Надъ тебе вихъра срѣднощень
въ тъмата ледена ридай,
ридай и вика съ гласъ нести-

хващъ:

— Обичай своя роденъ край!
Родино моя, ненагледна,
сърдцето ми по тебъ мечтай,
и день и нощъ устата шепнатъ:
— Обичай своя роденъ край!

Георги Хрусановъ